

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D. S. i S. S.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. oraz U. S.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ł.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej C.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego upatruje w pytaniu, czy strony nieważnej czynności prawnej mogą celem rozliczenia roszczeń restytucyjnych dokonać podobnej czynności prawnej jak zakwestionowana, czy też muszą zwrócić sobie wyłącznie to co świadczyły, a w ostateczności dochodzić roszczeń odszkodowawczych.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie nie nosi cechy istotności i pozostaje w oderwaniu od okoliczności sprawy. W przedmiotowej sprawie Sąd drugiej instancji szczegółowo uzasadnił, dlaczego uznał, że kolejna umowa stron z 2015 r. jest sprzeczna z art. 58 § 1 k.c. i zmierza do obejścia prawa, a konkretnie art. 109 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami przyznającego Miastu Ł. prawo pierwokupu. Wbrew twierdzeniom strony skarżącej Sąd nie skupił się jedynie na wystąpieniu skutku tej czynności, ale ocenił okoliczności zawarcia umowy oraz jej treść dochodząc ad casu do tożsamyh wniosków jak sąd, który stwierdził nieważność podobnej umowy z 2007 r. W związku z tym zagadnienie prawne zmierzające jedynie do abstrakcyjnej oceny, czy dopuszczalna jest zbliżona w skutkach umowa do uznanej za nieważną nie ma uzasadnienia na tle okoliczności przedmiotowej sprawy, gdyż to nie jedynie skutek w postaci naruszenia prawa pierwokupu zaważył na ocenie sądu, że przedmiotowa umowa jest nieważna, ale całokształt przeprowadzonego postępowania dowodowego. Sam fakt zbieżności celów obu umów i ich skutków podlegał ocenie na tle całokształtu poczynionych ustaleń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. a contrario).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.